

omtalte Noget som en Ret, medens Sagen er den, at Skovgræsningen aldrig har været nogen Ret. Det har snarere været en Uret; det er Noget, som efterhaanden er opstaaet, men vedkommende Embeds- og Bestillingsmænd have været aldeles uberettigede dertil. Det ærede Medlem har maasse ikke havt Velighed til at gjøre sig noiere bekendt med de Bilskaar, der ere stillede for Forstembedsmændene, men de ere allerede meget tidligt fastsatte ved Rigsdagens Beslutning, nemlig allerede i 1852. I den Lov, som herom er givet, er der nøjagtig fastsat, hvad disse Embeds- og Bestillingsmænd skulle have i Indtægt, og, dersom det ærede Medlem vil efterse Loven, vil han finde, at de aldeles ingen Ret have til den Græsning, hvorom her er Tale. Skovriderne og Skovfogderne have deres Embedslodder, hvortil der ogsaa ofte hører Pletter, hvorpaa de kunne græsse Køer, og de Underordnede, Skovløbere, Hegnsmænd, Ledvogtere og deslige have visse Græsningsnumre i Skoven, hvilket vil sige, at der er visse Pletter i Skovene, som blive dem tilstaaede til Græsning og Høst, men at de skulle kunne lade deres Kreaturer gaa ind mellem de beplantede Steder og der græsse, staar der aldeles Intet om i Lønningsloven. Det har nu altid været mig i høi Grad imod, at Embedsmænd havde saadanne Emolumenter, hvortil de bestaaende Lønningslove slet Intet kjendte. Nogen Tid efter, at jeg første Gang var bleven Finantsminister, blev jeg opmærksom paa dette Forhold, og fik da at vide, at det først var opstaaet i de meget tørre Aar, man havde haft, idet man da, for at hjælpe lidt paa disse Embeds- og Bestillingsmænd for den fejlslagne Høst, tillod dem at græsse nogle Kreaturer paa enkelte Steder i Skovene, men at det derefter var blevet mere almindeligt, idet der havde udbredt sig den Anskuelse, at det kunde være gavnligt for Plantningen i Skovene, naar man gav Tilladelse til at lade Køerne græsse der. Der opstod altsaa for mig det Spørgsmaal, om det maatte siges at være gavnligt, om man kunde betragte det som et Kulturmiddel, et Middel til at befordre og fremhjælpe Værten, og i den Anledning lod jeg da i 1862—63 foretage en meget omfattende Underøgelse,

som gik ud paa at indhente Erklæringer fra samtlige Skovriderne og Overførtere i Landet, som dengang indbefattede Slesvig. Jeg fik da en stor Samling af Erklæringer, hvoraf det vel viste sig, at Meningerne vare noget delte om, hvorvidt og under hvilke Betingelser en saadan Skovgræsning kunde være hensigtsmæssig, men det var dog de Flestes Mening, at den, naar visse Regler iagttoges, kunde være gavnlig, og det var dervaa jeg støttede den Afgjørelse af Sagen, der fandt Sted, og der, som det ærede Medlem omtalte, gaves i Skrivelsen af Mai 1866. I denne Skrivelse blev altsaa Skovgræsningen tilladt, men ikke som et Emolument, som en Fordel, men som et Middel til Bedste for Kulturen, og derfor blev den underkastet en Række af Bestemmelser, hvortil blandt Andet f. Ex. hørte, at ingen Køer maatte græsse i Plantningerne undtagen under Bevogtning, og kun paa de Steder, der særlig bleve anviste af vedkommende Skovembedsmænd; at der skulde erlægges en vis Betaling derfor; at ikke alene Skovbetjentes Køer, men ogsaa Egnens Folks for denne Betaling skulde kunne græsse i Skovene, og at der skulde ske Bekjendtgjørelse, saaledes at Enhver kunde melde sig til at faa sine Køer græsfede i Skovene under Bevogtning for en vis Betaling og efter de øvrige givne Regler. Dermed blev altsaa Sagen dengang afgjort. Jeg overtog nu igjen Finantsministeriet og dermed Skovenes Bestyrelse; jeg kommer ud i Skovene, jeg ser, at Kulturen ikke er i den Tilstand, jeg maatte ønske, og jeg har ikke saa liden Grund til at tro, at en medvirkende Aarsag dertil har været denne Tilladelse til Græsning. Jeg forbyr mig da igjen for at komme efter, hvorledes den Tanke var bleven udført, at Kreaturgræsningen skulde benyttes ikke som Emolument for Skovbetjentene, hvortil disse ingen Ret havde, men som Kulturmiddel, og det viste sig da, at de Bestemmelser, man havde truffet, slet ikke vare blevne overholdte. Kreaturerne havde ikke været under Bevogtning, men havde faaet Lov til at gaa omkring, hvor de vilde, der var ikke blevet anvist dem Pladser, som Tilfældet burde have været, Fremmede havde ikke faaet Lov til at græsse